

[Bouet.]

Storkonflikt, maa Formaalet være at skabe saa stor Mulighed som gørligt for, at det Mæglingsforslag, som Forligsmanden naturligvis stiller efter sin bedste Overbevisning, og som han mener gør Ret og Skel til begge Sider, kan blive vedtaget. I Virkeligheden følges her det samme Princip, som de to Parter, der har tiltraadt Septemberforliget, har anerkendt.

Fra Flertallets Side har man stillet sig fuldstændig afvisende over for dette Forslag med den Motivering, at dette i Virkeligheden var tvungen Voldgift, en Betragtning, som jeg aldeles ikke kan anerkende. Ved tvungen Voldgift dikteres Parterne en Afgørelse, men selv om man, som vi her har foreslaaet, skulde op paa en saa stor Procent som de 75, er Muligheden jo alligevel til Stede for, at det kan forkastes, nemlig hvis der virkelig, f. Eks. inden for Arbejdernes Kreds, er en stor Uvilje mod det Mæglingsforslag, der er forelagt. Hvis der er nogle, der ikke stemmer, der ikke er interesseret i at være medbestemmende om deres egne Forhold, ja, saa maa de henregnes til dem, som har afgivet Stemme for Forslaget.

Ligeledes har vi bragt Forslag frem om, at Forligsmanden, hvis det stillede Mæglingsforslag ved Afstemningen er vedtaget af nogle Organisationer og forkastet af andre, kan forlange en ny Afstemning foretaget i en kompetent Forsamling. Modstanden mod dette Forslag begrundes med, at man ved en saadan Foranstaltning fratager den enkelte Arbejder eller den enkelte Arbejdsgiver den Ret, han har til at være medbestemmende om sine egne Forhold. Det er imidlertid et Spørgsmaal, om man ved at fastholde denne hellige Ret i dens direkte Form i Virkeligheden gavner Arbejderne. Arbejderne og ogsaa Arbejdsgiverne har jo indirekte Indfyldelse paa Sagerne gennem deres Tillidsmænd, ogsaa hvis et Forslag forelægges en kompetent Forsamling. I Ordet „Tillidsmand“ ligger, at det er en Mand, man har valgt til at varetage sine Sager i Tillid til, at han vil udføre sit Hverv paa bedste Maade ud fra sit Kendskab til Medlemmerne og deres Krav og til Forholdene i det hele taget. Det er jo klart, at Tillidsmænd, som til daglig beskæftiger sig med disse Forhold, og som under Forhandlingerne faar Lejlighed til at høre Modpartens Mening og at danne sig en Opfattelse af Forligsmændens Stilling til Spørgsmaalene, i langt højere Grad er kompetente til at afveje og bedømme Muligheden for Gennemførelse af de Krav,

som Medlemmerne har stillet, end de enkelte Medlemmer selv. Vanskeligheden ved en Urafstemning er ikke mindst den, at det ikke er nemt for Tillidsmændene at klargøre for de enkelte Medlemmer, hvorledes Forholdene i Virkeligheden ligger, hvilken Mulighed der er for Gennemførelse af de Krav, de stiller, og for Afvisning af det stillede Mæglingsforslag. Naar en Afstemning skal foregaa mellem Titusinder, er det umuligt paa fyldig Maade at gøre de enkelte Medlemmer bekendt med Forholdene, og dertil kommer, at en saadan Afstemning kan forvirres ved, at enkelte, maaske mange, yderliggaaende søger at forplumre Forholdene, maaske blot for at faa Forslaget forkastet, for at skabe Vanskeligheder for vort Samfund. Derfor synes jeg, at det, vi har krævet: at i sidste Instans skal en kompetent Forsamling, bestaaende af kyndige Mænd, kunne træffe Afgørelsen, i det lange Løb vil gavne ikke mindst Arbejderne. Men ogsaa her er man stødt paa en Mur fra Flertallets Side, skønt jeg vil gaa ud fra, at det maa anerkendes, at Tillidsmændene vil være bedst egnede til at træffe Afgørelse. De er jo valgt af Medlemmerne, og naar de er Tillidsmænd, maa de kende Medlemmernes Forhold og deres Krav, og følgelig maa man gaa ud fra, at de vil være forsigtige med at vedtage noget, som kunde skaffe dem Vanskeligheder med Medlemmerne. Naar de gaar til en Vedtagelse af et saadant Mæglingsforslag, vil det være ud fra den Betragtning, at denne Vedtagelse i Virkeligheden er til Gavn for deres Medlemmer, in casu Arbejderne.

Det har altsaa ikke været muligt for os at trænge igennem med vore Tanker paa dette Omraade, lige saa lidt som man har villet gaa ind paa Tanken om, at en Forligsmand med Tilslutning fra de øvrige i Forligsinstitutionen værende Forligsmænd kan nægte at fremsætte et Mæglingsforslag, naar han efter en, maaske lang, resultatløs Forhandling mellem Parterne skønner, at et Mæglingsforslag ikke vil have Chance for at blive vedtaget, fordi Parterne er for langt fra hinanden. Jeg tror, det vilde være formaalstjenligt, hvis en Forligsmand kunde følge en saadan Fremgangsmaade, dels fordi Offentligheden derigennem vilde faa Lejlighed til at udtale sin Kritik mod det Standpunkt, Parterne har indtaget, og ved en saadan Kritik paavirke de stridende Parter til at nærme sig hinanden, og dels for at det kunde undgaa, at Forligsmanden faar sit Mæglingsforslag, som han na-